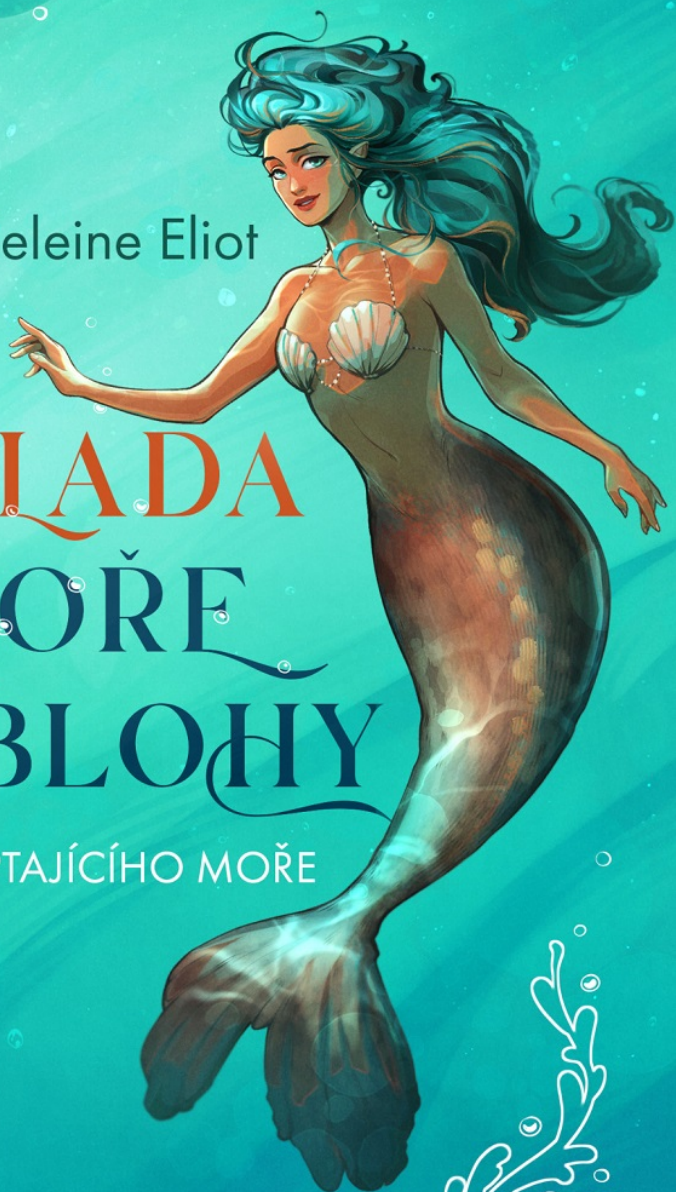

Madeleine Eliot

BALADA MOŘE A OBLOHY

DUET ŠEPTAJÍCÍHO MOŘE

BALADA
MŮŘE
A OBLOHY

**KNIHY MADELEINE ELIOT
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Čarodějka a král

Hon na krále démonů
Soumrak kletby démonů
Koruna vládce démonů

Připravujeme

Pouto pána démonů

Duet Šeptajícího moře

Balada moře a oblohy

Připravujeme

Píseň dechu a kostí

Madeleine Eliot

BALADA
MOŘE
A OBLOHY

Přeložila Nicolle Knapová

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Madeleine Eliot, 2023

Translation © Nicolle Knapová, 2026

Cover Illustration & Map © Linda Bulíčková | Noeran, 2026

Cover Art © Ondřej Mikulecký, 2026

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-067-6 (pdf)

šeptající moře

Palác selků

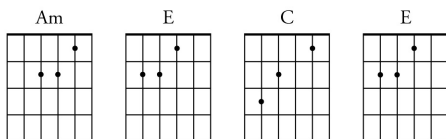
Síreňské útesy

Tiché ostrovy

Ostrov trosečníků

BALADA MOŘE A OBLOHY

Am E
Na břehu a navždy,
C E
moře a nebe se objímá.
F Am
Příběh, jenž tkáme, o osudové lásce,
C E
o kráse přírody.
Am E
Setkání, zakázaná láska,
F Am
vzpomínka tklivá.
F Am
Nevyřčená tajemství, poklad skrytý
E Am
– balada moře a oblohy.

Am E
Zpívej o moři a obloze, lásco,
C E
příběh jak ukolébavka zní.
F Am
Legenda stará, touha tak smělá
E Am
– balada moře a oblohy

*Lindsey, tvůrkyni světů
a znalkyni lásky, jež vzplane až po čase.*

Caspian je pro tebe.

*A všem mým astmatickým princeznám,
protože víme, že bychom nikdy nemohly být hrdinkami
romantické fantasy bez svého albuterolu.*

Marina je pro vás.

1. KAPITOLA

Marina

„Marino!“ zasyčela Sereia a zkřížila ruce na prsou, aby se ochránila před studeným větrem. „Tohle je jeden z tvých nejhorších nápadů! Co tím chceš dokázat?“

Obrátila jsem na kamarádku oči v sloup, stáhla ze sebe tu-
lení plášť a zachvěla se. Podzimní vítr představoval spíš vi-
chřici než vánek. Moře kolem ostrova bylo rozbouřené a ne-
klidné, černou vodu tu a tam trhaly ostré skály, které byly
v ubývajícím světle těžko viditelné. Budu si muset dávat po-
zor, abych na nějakou z nich nenarazila.

„Chci to prostě vidět na vlastní oči,“ odsekla jsem, aniž
bych se nechala rozhodit Sereiiným káráním.

Moje dvorní dáma vypadala mnohem víc jako princezna
než já. Obě jsme měly stejně snědou pleť, i když moje byla
poseta bledými pihami. Její vlasy ale představovaly záplavu
hebkých, lesklých stříbrných pramenů, vždycky dokonale
učesaných a sepnutých.

Ty moje byly jen věčně neuspořádanou hřívou modroze-
lených vln, bez šance na zkrocení, ať se Sereia snažila, jak
chtěla. Ona byla vzorná a skromná, přesně taková, jakou by
každá selkie měla být.

Já taková nebyla.

„To není pravda,“ zamračila se a přimhouřila oči. „Včera jsi Vitulovi a jeho mužům řekla, že jen blázen by se šel v tuhle roční dobu v noci koupat. O co tady doopravdy jde?“

„Moře chraň, to je ale zima,“ sykla jsem, když jsem se ponořila do ledové vody. V okamžiku, kdy mě obklopila slaná tůň, se mi nohy spojily a přetvořily v tulení ocas. Prsty se mi propletly jemnou blánou, připravené pročísnout vlny. Zachvěla jsem se. „A taky jsem měla pocit, že by Vitulus potřeboval trochu zkrotit. Je moc přísný a nafoukaný.“

„A pohledný,“ dodala Sereia potutelně. Spíš jsem si to představila, než viděla. Ten její významný pohyb obočí jsem znala nazpaměť.

Zašklebila jsem se. „Pohlednost nevyváží chybějící osobnost,“ odsekla jsem a připravila se k ponoru. „Navíc tohle je nejbliž, co se k ní kdy dostanu, abych ji viděla naživo. Nejsi zvědavá?“

Otočila jsem se ke kamarádce, která se krčila na skalách a tvářila se, jako by měla každou chvíli umrznout. „Ne,“ odsekla dotčeně. „A tvoji rodiče budou zuřit, jestli se to dozví. Prosím, nedělej to.“

„Do deseti minut jsem zpátky,“ ujistila jsem ji a povzbudivě se na ni usmála, zatímco ona si přitáhla šátek těsněji k tělu. „A beru za to plnou odpovědnost.“

„To říkáš vždycky,“ povzdechla si Sereia a zadívala se k měsíci, který se zvedal nad obzor jako sotva viditelný stříbrný srpek. „Měla by sis pospíšet. Za chvíli už neuvidíš vůbec nic.“

„Naštěstí mám oči selkie,“ zazubila jsem se. „Stopni mi to!“

A než jsem stihla znovu zvážit, jak pošetilý tenhle plán vlastně je, ponořila jsem se. Studené vlny mě sevřely do své náruče a mně to připadalo jako návrat domů. Zatímco mě

všichni kolem nutili dodržovat tradice a být opatrná, moře mi šeptalo, ať plavu dál a rychleji, ať následuju své srdce, ne přání rodiny. Bylo tím nejlepším společníkem pro moje malá dobrodružství.

Předchozího večera jsem zaslechla učence, jak o tom objevu mluví s mým otcem. Našli v mořské jeskyni sochu a usoudili, že nestojí za to ji uchovat. Chtěla jsem ji vidět aspoň jednou, než ji moře zničí.

Voda byla temná a ledová, ale dívat se pod hladinou pro mě nikdy nebyl problém. Jako všechny selkie jsem ve vodě viděla dokonale a s plovací blánou mezi prsty a ocasem jsem se mohla pohybovat ve vlnách stejně snadno jako kterýkoliv mořský tvor.

Problémem byly moje plíce.

Většina selkií dokázala zadržet dech alespoň na půl hodiny, někdy i déle. Vitulus mi jednou s kamennou tváří tvrdil, že dokáže zůstat pod hladinou celé dvě hodiny, a já nerada uznala, že je to možné. Byl totiž nejsilnější a nejrychlejší selkie na Tichých ostrovech, a právě proto se stal kapitánem královské gardy.

Jenže s mými plícemi se něco stalo. Když jsem se narodila, nedýchala jsem. Jak mi matka vždycky vyprávěla, trvalo celou minutu, než jsem se poprvé nadechla, a všichni léčitelé tehdy tvrdili, že nepřežiju. Ale když mi ten příběh vyprávěla, *vždycky* dodávala, že jsem její zázrak. Moře ji vyslyšelo, požehnálo jí a dopřálo, aby se její dcera nadechla, rostla a žila.

Moje plíce však už nikdy nebyly úplně zdravé. Když mám dobrý den, dokážu zadržet dech sotva na pět minut, než se musím vynořit, což mi znemožňuje plavat do hlubokého oceánu nebo snadno překonávat vzdálenosti mezi jednotlivými ostrovy. V horších časech, hlavně v chladnějších měsících,

se mi těžko dýchá i na souši. Stačí, abych šla příliš rychle nebo daleko, a moje plíce se vzbouří. Stáhnou se, donutí mě sípat a panikařit, zatímco zoufale lapám po dechu.

Tyhle záchvaty byly nevypočitatelné a čím dál častější. Léčitelé zkusili všechno, kromě toho, že by mě odvezli na pevninu. Modlili se k mořím, zkoumali mě a po celých pětadvacet let prorokovali, že každý další rok bude mým posledním.

A přece jsem tu byla, *věšinou* v pořádku, pokud jsem byla opatrná.

Což jsem, přirozeně, nikdy nebyla. Byla jsem zvědavá a nenáviděla jsem, když mi někdo říkal, že něco nesmím dělat kvůli vlastní bezpečnosti. Ať si má matka dělala starosti a otec zuřil nad každým mým prohřeškem, moje troufalost nikdy nepramenila z toho, že jsem princezna, nebo z pocitu výjimečnosti či z potřeby něco dokazovat.

Vědomí, že se ve vlastním těle nikdy nebudu cítit úplně bezpečně, mě nutilo k troše lehkomyšlnosti. Času jsem měla málo a dobré dny byly čím dál vzácnější, takže jsem se je snažila využít naplno.

Dnešek patřil našťěstí mezi ty dobré dny, nebo byl alespoň tak dobrý, jak to moje plíce dovolily. Pokud měli učenci pravdu, mohla jsem k mořské jeskyni doplavat za čtyři minuty. Jeskyně byla téměř pořád pod hladinou, kromě odlivu, kdy se moře stáhlo natolik, že zůstal uvnitř kapsovitý prostor s trochou vzduchu, ideální pro selkie s mizernými plíci.

Voda byla temná a ledová, zatímco jsem pátrala po značkách, které tu učenci nechali, aby se mohli orientovat. Souostroví bylo domovem tisíců mořských jeskyní, některých úplně schovaných, jiných nenápadně ukrytých. Za pět set let, co moje rodina vládla tomuto pásu ostrovů, prozkoumali

učenci jen hrstku z nich. Dávali přednost zapisování starých textů a uchovávání selkiových nástěnných maleb, než aby katalogizovali artefakty dobytého národa.

Na skále jsem uviděla symboly, které učenci popsali, a plavala jsem hlouběji. Ve studené vodě jsem se chvěla, navzdory teplu, které obklopovalo mou spodní část těla. Podle pověstí kdysi žili mocné selkie, které dokázaly úplně proměnit svou podobu, stát se tuleni, když vstoupily do oceánu, a znovu se vynořit v podobě víl. Nevím, jestli byly ty příběhy pravdivé, ale nevadilo by mi být zabalená v útulné vrstvě tuku, místo toho, abych tu málem umrzla.

S počínající nocí voda potemněla. Po zhruba třech minutách jsem spatřila otvor do mořské jeskyně, o němž mluvili učenci. Vynořit se na hladinu bylo jako spása. Požehnaný, životodárný vzduch mi naplnil plíce a já se až příliš dychtivě nadechla, zatímco jsem plavala k mělčině.

Odliv nebude trvat dlouho a Sereia nakonec ztratí trpělivost a přivede Vitula, který mi pak svým neoblomným způsobem vynadá. Proto jsem se rychle pustila do průzkumu. Ostré kameny mě bodaly do chodidel a já proklínala každý krok a snažila se v té tmě najít ten artefakt.

Byla tam, hned za zatáčkou v jeskyni. Ošlehaná, odřená a oblepená lasturami a mušlemi, které se přichytily na kameni. Zachránit ji by bylo obtížné, pomyslela jsem si, když jsem si prohlížela prasklou a drolící se sochu a přejížděla prsty po rytinách perutí vyrůstajících ze zad mužské postavy.

Siréna. Ještě nikdy jsem žádnou neviděla. Po válce byly z ostrovů vyhnány a žádná se neodvážila napadnout hlavní ostrov. Jejich lodě se ale často objevovaly na obzoru, když na moři hlídkovaly. Ostrovy de facto blokovaly, takže se nedalo vyrazit na pevninu, ale neznala jsem žádnou selkii, která by chtěla bezpečí ostrovů opustit.

Další věc, v níž jsem byla výjimkou.

Občas jsem o nájezdech sirén slyšela. Jejich bojovníci plenili naše menší vesnice a ostrůvky kvůli jídlu, zbraním nebo cennostem. V nejlepším případě šlo o piráty, v tom horším to byli vrazi, a já věděla, že bych je neměla chtít vidět.

Ale ta křídla. Představa, že bych mohla létat vysoko nad světem, bez rizika utonutí nebo toho, že mě plíce ve vodě zradí. Bylo na tom něco nečekaně lákavého. Jenom Sereia věděla, jak moc mě sirény fascinují. Všechny knihy a pohádky, které jsem o nich nebo od nich našla, jsem pečlivě schovávala ve svém pokoji, aby je rodiče nenašli. Podle starých textů uměly ovládat vítr a jejich hlas prý dokázal zlomit mysl. Taková moc byla nebezpečná. Není divu, že s nimi naši předkové vedli válku. Přejela jsem rukou po kamenném křídle a obdivovala, jak se zvedá ze zad té postavy a míří vzhůru. Křídla musela mít na šířku víc, než měla siréna na výšku, a já byla tak uchvácená sochou, že jsem si ani nevšimla, jak se začíná zvedat příliv, dokud mi voda nezačala šplouchat kolem kotníků.

„Sakra,“ zanađávala jsem a ještě jednou se na sochu podívala. Obdivovala jsem orlí nos a mohutná křídla, načež jsem opatrně vstoupila zpátky do ledové vody. Proměnila jsem se, zhluboka se nadechla a ponořila se, abych se dostala pod vstup do jeskyně. Vyvolala jsem kouzlo a poprosila proudy, ať mi pomohou. Díky magii jsem vodou prolétla jako šíp a zamířila zpět ke břehu.

Sereia bude zuřit. Tedy pokud už pro mě rovnou neposlala strážce.

Když jsem se konečně vynořila, plíce mě bodaly a ke břehu to bylo pořád ještě osm set metrů. Spatřila jsem Sereiu, jak tam stojí v tulením plášti pevně staženém kolem ramen s očima upřenýma na rozbouřenou hladinu.

Nebyla sama.

„Sakra, sakra,“ zasyčela jsem a znovu se potopila do ledových vln, tentokrát směrem k pobřeží.

Vitulus měl alespoň tu slušnost, že se otočil zády, když jsem se vynořila, abych si mohla vzít vlastní plášť a rychle ho natáhnout přes mokré tělo. Selkie si z nahoty většinou nic nedělají. Nosíme volné pláště a tulení kůži právě proto, aby bylo přeměňování snazší, ale tenhle strnulý kapitán byl v mém případě jaksi puritánský.

„Moře chraň, Marino!“ zvolala Sereia a vrhla se mi do náruče, zatímco jsem se třásla zimou. Mokrý vlasy se mi nepříjemně lepily na kůži. Proklínala jsem se, že jsem se nepřipravila líp. „Byla jsi pryč tak dlouho, myslela jsem, že ses utopila.“

„Na,“ řekl Vitulus a podal mi vlastní tulení plášť. Měl na sobě svoje typické kožené brnění: krátkou zbroj a kilt, pod nímž se rýsovaly svalnaté snědé nohy, a kožené sandály, které ho chránily před ostrými kameny. Bez pláště mu musela být zima, ale já neměla tolik hrdosti, abych ho odmítla.

Mračil se, obočí měl svraštěné nevolí, zatímco si mě přeměřoval. „Na co jste to, u všech moří, myslela, princezno? Mohla jste se utopit.“

„Ale neutopila,“ odpověděla jsem jemně, bez poděkování si vzala plášť a obula si vlastní sandály.

Sereia se zamračila. Nikdy se jí nelíbilo, jak s Vitulem mluvím. Podle ní bych měla být mírnější a poddajnější. Ale jako obvykle jsem její názor ignorovala.

Vitulus byl jedním z těch mužů, kteří si stejně jako můj otec myslí, že vědí, co je pro mě nejlepší. A nejen pro mě, ale pro každou ženu. Sereia rozhodně nebyla jediná, kdo z něj omdlával, ale mně připadal nafoukaný a nudný a žádná kombinace vytesaných prsních svalů, čelisti a stehen to nemohla vyvážit.

Navíc si zřejmě myslel, že má nárok na odpověď, protože to nenechal jen tak být.

„Budu o tom muset informovat vašeho otce, Marino,“ řekl hlasem hlubokým jako slavnostní bubny. Kráčel za mnou. Jeho tetování označující klan vykukovalo zpod brnění bez rukávů.

„Princezno,“ opravila jsem ho chladně, zatímco se k nám Sereia rozběhla. „Nejsme přátelé, kapitáne Vitule.“

„Omlouvám se, princezno,“ odpověděl tónem, v němž zněla potlačená netrpělivost. „Ale ať tak či onak, váš otec se to musí dozvědět.“

„Tak mu to řekněte,“ pokrčila jsem rameny s větší dávkou kuráže, než jsem ve skutečnosti cítila.

Otec mi pravděpodobně zakáže vycházet z pokoje na několik dní. Možná jsem dospělá, ale jsem jeho dědička, musím se tedy řídit jeho pravidly. Dostanu přednášku o zodpovědnosti, opatrnosti a povinnostech a pak mě pošle *rozjímat*.

Jistě, chtěla jsem sloužit svému lidu, plnit svou roli a chápala jsem, proč mě chce otec chránit.

Sirény pro nás představovaly neustálé nebezpečí, a abychom náš národ ubránili, museli jsme být silní a moudří. Jenže otcova představa o povinnosti znamenala především neklást otázky a neodchylovat se od tradice. A já byla očividně dcera své matky.

V mládí byla divoká a bezstarostná. Vyprávěla mi nejruznější historky o svých dobrodružstvích a výpravách. Všechny skončily v okamžiku, kdy si vzala mého otce a stala se královnou selkií. Mé traumatizující narození v ní poslední zbytky divokosti udusilo. Stala se opatrnou a úzkostlivou. Ničím nepřipomínala dívku z vlastních příběhů. Jak jsem rostla, její vyprávění se postupně měnila. Už nešlo o dobrodružství, ale o čest, povinnost a opatrnost.

„Princezno,“ napomenul mě zezadu Vitulus. „Jsou tu jistá očekávání. Nemůžete si jen tak bez doprovodu odběhnout na průzkum.“

„Mým doprovodem byla Sereia,“ opáčila jsem a ohlédlá se na svou přítelkyni, která se omluvně zašklebila, protože v mém hlase zaznamenala podrážděnost. Měla jsem ji ráda. Nemohla za to, že mě rozmazlovala. Byla to její práce: chránit mě a sloužit mi. Bylo výhodné, že jsme zároveň kamarádky od dětství. Přála jsem si ale, aby se její představa ochrany trochu blížila té mojí.

„Pokud o mě máte skutečně obavy, kapitáne, měl byste mě naučit se bránit.“

„Ženy by neměly nosit zbraně,“ odpověděl Vitulus a zněl, jako by ho ta představa skutečně zarazila. „Promluvíím s vaším otcem o tom, že by vám měl přidělit stálou stráž, pokud se cítíte ohrožená.“

Povzdechla jsem si a v duchu se modlila k mořím o trpělivost. Ve všech zakázaných knihách byly ilustrace i popisy okřídlených bojovníků – mužů i žen – a ty ve mně kdysi zazěhly zvědavost. Chtěla jsem být válečnice. Jako ty ženy v knihách. Možná by pak moje plíce nebyly takovou slabinou. Můj otec se té představě nahlas smál.

„Jsi princezna, Marino,“ pravil tehdy, hlas se mu chvěl pobavením a černý plnovous se při smíchu zatřásl. „Není vhodné, abys bojovala, a ani to není potřeba. Tvým úkolem je být matkou svého lidu a budoucích dědiců tohoto trůnu.“

„Nepotřebuju stálou stráž,“ řekla jsem Vitulovi, dech se mi zrychloval, jak jsme šplhali po pěti stech kamenných schodech, které vedly od moře u úpatí útesu až k rodinnému sídlu na vrcholu.

„Nechceš si na chvíli odpočinout?“ zeptala se tiše Sereia a jemně mi položila ruku na paži.

„Jsem v pořádku,“ odsekla jsem, zatímco jsem se snažila skrýt, jak moc mě ten výstup vyčerpává. Ještě mi tak scházelo, aby Vitulus rozhodl, že mě musí nést.

Další výhodou křídel by nejspíš byla právě ta lehkost, s jakou by se dalo po ostrovech pohybovat. Mnoho domů bylo postaveno přímo ve skalách nebo vysoko na svazích Tichých ostrovů, rozlehlého souostroví, které tvořilo pět velkých obydlených ostrovů a několik menších, neobývaných. Na těch menších údajně žila monstra, ale já žádná na vlastní oči neviděla. Zнала jsem je jen ze zakázaných knih.

Na jihu souostroví vanuly silnější větry a tamní ostrůvky byly příliš malé pro trvalé osídlení. Občas tam přes léto tábořili lovci, ale s příchodem zimy se všichni vraceli zpět na severní ostrovy. Sídlo, kterému jsem říkala pevnost, stálo na největším a nejsevernějším ostrově. Ten byl zároveň nejpohostinější, i když přinejmenším polovinu roku stejně nelitostně studený. Schody tvořily hlavní cestu, kterou se dalo dostat kamkoliv, ale sirény, jež tu kdysi žily, se pravděpodobně dostávaly domů za pomoci křídel.

Často jsem si v hloubi duše pokládala jednu otázku: proč se lidé, kteří neumí létat, tolik snaží udržet vládu nad ostrovy, jež jako by byly navrženy právě pro létající bytosti? Selkie a sirény vládly těmto ostrovům kdysi společně. Ale po Velké zradě se naše národy rozdělily.

Sirény byly vyhnány a selkie si nárokovaly zemi pro sebe.

„Tato země nám byla darována samotným mořem,“ říkali mi učitelé, když jsem ještě byla malá a nevěděla, že takové otázky se nemají pokládat. „Velká zrada uvrhla naše nepřátele do věčného putování po jeho vlnách, bez naděje na bezpečný přístav.“

Když jsme konečně došli nahoru, moje plíce skoro hořely. Sereia zůstávala po mém boku připravená mě podepřít,

kdyby bylo třeba. Vitulus měl kamenný výraz, v němž se mísil nesouhlas a znepokojení.

„Půjdu do svých komnat,“ oznámila jsem a snažila se zamaskovat sípání, které mě mohlo prozradit. „Sereio, mohla bys zajít do kuchyně a poprosit o čaj?“

„Samozřejmě,“ přikývla a zamračila se. Věděla, že čaj je kód pro jeden z mých záchvatů – horký nápoj mi pomáhal dostat tělo zpět pod kontrolu. Vitulovi ale nic neprozradila a odešla předat vzkaz. Kapitán mě doprovodil až ke dveřím mých pokojů, dusal za mnou chodbami pevnosti, jako by se bál, že mu znovu uteču.

„Jste příliš nerozvážná, Marino,“ prohlásil, když jsme došli k dřevěným dveřím. „Jste pro budoucnost těchto ostrovů příliš důležitá na to, abyste plavala daleko jen kvůli nějaké zajímavosti.“

„A *vy* jste to snad nikdy neudělal?“ opáčila jsem hlasem s podivnou směsí studu a vzdoru. Nelíbilo se mi, že mě peskuje jako dítě.

„Nejsem dědicem trůnu. A netrápí mě nemoc,“ odpověděl tišeji, aby nás nikdo neslyšel.

„Nejsem slabá,“ vyhrkla jsem, ačkoliv příliš zadýchaně na to, aby to znělo přesvědčivě. „Dobrou noc, kapitáne.“

Jakmile se za mnou zavřely dveře, ztěžka jsem zalapala po dechu, zavřela oči a představila si moře. Slyšela jsem ho, jak naráží do útesů přímo pod mými okny.

Nadechni se. Vydechni. Opakovala jsem si ta slova v duchu, zatímco mi v hlavě narážely vlny tam a zpět, tam a zpět. Představa. Čaj. Odpočinek. To jediné pomáhalo, když se dostavil záchvat. V duchu jsem si vynadala do hlupaček.

Ať už jsem Vitulovi říkala cokoli, *byla* jsem slabší než ostatní selkie. A měla jsem mnohem víc co dokazovat.

A mnohem víc co ztratit.

2. KAPITOLA

Marina

„A neopustíš tenhle palác bez doprovodu!“ zahřměl otec, až jsem sebou při snídani trhla. „A tím myslím ozbrojeného! Sereia se nepočítá.“

Už jsem chtěla poznamenat, že tomuhle lze sotva říkat *palác*, když většinu tvoří oprýskaný kámen a dveře z pokrouceného, stářím popraskaného dřeva, ale plíce jsem měla stažené a mluvit by mě stálo příliš mnoho úsilí.

Zachvěla jsem se. Síní se nesl podzimní průvan, který sem proudil otevřenými okny. Další připomínka toho, že tahle stavba kdysi bývala sídlem sirén. Nad větrem totiž vládly právě ony, ne selkie. A já se znovu ptala sama sebe, proč se můj otec, jeho otec i děd rozhodli usadit zrovna v *téhle* pevnosti, místo aby si postavili něco, co by odpovídalo našim potřebám.

„Drahý,“ řekla má matka a jemně mu položila ruku na paži, aby ho uklidnila. Pleť měla o něco světlejší než já nebo otec, naše pokožka vypadala medově snědá. Jako by z ní stáří a starosti vymývaly barvu. Její vlasy, modré jako púlnoční oceán, byly mnohem tmavší než moje. Nikdo přesně netušil, odkud se vzaly moje tyrkysové vlny.

Otec se s něžným pohledem otočil na matku. Když se zadíval na svou družku, modré oči se mu zaleskly. Odolala

jsem pokušení protočit panenky. Jejich láska byla přesně taková, kvůli které by většina žen vraždila a již jen málokdo měl to štěstí najít.

„Možná bys měl Marině vysvětlit, *proč* jsi tak rozzlobený,“ pokračovala matka a vrhla na mě pohled, který jasně říkal, ať do toho nezasahuju, pokud si chci uchovat aspoň špetku svobody. Soustředila jsem se na dech a zakousla se do topinky, zatímco si moji rodiče beze slov vyměňovali myšlenky. Čaj mi trochu uvolnil plíce, máta pomohla od napětí, ale pořád jsem se necítila úplně dobře.

„Marino,“ oslovil mě otec. Bylo vidět, že se snaží zmírnit tón. Moc mu to ale nešlo. Odkášlal si a pokusil se nasadit milý výraz. „V noci došlo na severním pobřeží k útoku.“

„Cože?“ vydechla jsem a upustila toast. „Na severu *tohoto* ostrova?“

Otec s vážným výrazem přikývl a matka pevně semkla rty. „Došlo k nájezdu sirén,“ pokračoval. „Nejspíš hledaly zbraně a zásoby potravin.“

„Přišel někdo o život?“ zeptala jsem se, zatímco mi hlavou vířilo všechno, co jsem si kdy tajně zjistila o sirénách. Nebylo toho moc a většina informací byla zastaralá nebo zakázaná.

Nikdo nezjistil, kde si sirény po svém vyhnanství vybudovaly pevnost, ale můj otec měl podezření, že šlo o nějakou nehostinnou oblast, v níž byli lidé dál trestáni za svou zradu. Když podnikali výpady na naše pobřeží, většinou to bylo kvůli zásobám, které sami nemohli vypěstovat nebo vyměnit.

„Ne,“ zavrtěl hlavou a prohlížel si mě přes sepnuté prsty. „Ale zastihli nás nepřipravené. Zlikvidovali hlídky a dostali se kilometr a půl do vnitrozemí, než se nám je podařilo vytlačit.“

„Kilometr a půl,“ zopakovala jsem a zamračila se. „To je pro ně hodně?“

Znovu přikývl a těžce si povzdechl. „Král sirén je starý a mazaný, Marino. Může tě jediným slovem začarovat a donutit udělat cokoli, co bude chtít. Nezastaví se před ničím, aby ostrovy získal zpět nebo nás na nich vyhladověl. Už pět set let se jim bráníme. Ale jen tak tak. Představ si, co by po mně mohl požadovat, kdyby tě zajal.“

Zbledla jsem. Matčina tvář rovněž ztratila barvu, když mě vzala za ruku. „A proto nesmíš opouštět palác bez doprovodu, Marino,“ řekla tiše. „Jsi příliš drahocenná. Co kdyby tě unesli? Nebo kdyby tě zradily plíce? Kdyby tě sirény dostaly, tvůj otec by byl nucen vzdát se *všeho*, jen aby tě získal zpět.“

„A opravdu bych to udělal,“ ujistil mě otec a zahleděl se na mě pohledem, jakým se díval na nemocné dítě, které mu usínalo v náručí, zatímco se s matkou báli, že přestanu dýchat.

„Moře mi buď svědkem, Marino. Kdyby tě unesli, vzdal bych se všeho. A právě proto,“ dodal, zatímco se v jeho očích mihlo to známé královské odhodlání, „tě musím chránit já. Protože ty to očividně neuděláš.“

„To jsem nevěděla,“ namítla jsem. Znovu se ve mně svářely vina a vzdor.

„Protože tě chci chránit před krutou pravdou, Marino,“ povzdechl si otec. „Ale očividně si to už nemůžu dovolit.“

„Kdybys mi dovolil naučit se bránit,“ začala jsem a zmlkla, protože jsem viděla, jak se mu oči rozšířily nevěřícím vztekem.

„To není vhodné, Marino,“ pokárala mě matka a v očích se jí mihlo zklamání. „Tvoje role budoucí královny nezahrnuje boj a zbraně. Chránit tě bude tvůj druh. A tvoje stráž. Tvoje plíce by navíc trénink nezvládly.“

Zamračila jsem se a potlačila nutkání říct, že to není pravda. Že to zvládnu.

„A ty,“ dodal otec přísně, „se začneš chovat rozumně. Už žádné výpravy bez doprovodu. Odteď už nikdy.“

Zatnula jsem zuby a pocítila směs vzteku, ponížení a viny. Věděla jsem, co se ode mě očekává. Zнала jsem svou povinnost. Ale nemyslela jsem si, že je až takový hřích chtít *víc*.

Moje rozbourané emoce mi dál svíraly hrud', dech se zhoršoval a já v duchu proklela svoje plíce. Dnes zjevně *ne-měly* nejlepšší den.

„A tím se dostáváme k další věci,“ pronesl otec a pohlédl na matku, která nepatrně přikývla.

Srdce jsem měla až v žaludku. Co mi *ještě* chtějí oznámit, že při tom vypadají tak vážně?

„Je to radostná zpráva,“ řekla matka s úsměvem, který působil lehce nuceně, a jemně mě pohladila po ruce.

„Jaká zpráva?“ zeptala jsem se opatrně a pohlédla z jednoho rodiče na druhého.

„Po konzultaci s mými rádci,“ pronesl otec, „a s jednotlivými vůdci klanů jsme rozhodli o tvém nastávajícím.“

„Marino,“ ozvala se matka tiše, v hlase jsem slyšela prosbu i varování. „Víš přece, že takhle to mezi našimi lidmi chodí. Obzvlášť u vládnoucích rodin.“

„Já...“ zarazila jsem se, zhluboka se nadechla a pokusila se potlačit vlnu paniky, která mi začínala překrývat zdravý rozum. „Já vím, matko. Jen jsem doufala, že v tom budu mít alespoň nějaké slovo. Ty ses mohla do otce zamilovat dřív, než jste byli zasnoubeni.“

Matka sice pocházela z urozené rodiny, ale jako dívka měla mnohem víc svobody než já. S otcem se znala dávno předtím, než jejich rodiny svazek dohodly.

„Ano...“, uznala matka váhavě. „Ale byla jsem mladší než ty, drahá. Je snad...“, na chvíli se odmlčela a pohlédla na otce, „je tu snad někdo, na koho si myslíš? O kom nevíme?“

Zrudla jsem. Tohle *nebyl* rozhovor, který bych chtěla vést s matkou a už vůbec ne s otcem.

Pár románek jsem měla. Spíš takové vzdorovité epizody, než že by šlo o skutečnou touhu. A žádný z těch vztahů nebyl vážný. Už jen představa, že bych musela schovávat lásku před strážemi a služebnictvem, mi připadala vyčerpávající.

„Ne,“ odpověděla jsem a cítila, jak se mi horko rozlévá do tváří.

Otec si odkašlal a tentokrát vypadal o něco rozpačitěji než obvykle. „Myslím, že budeš spokojená. On... ehm...“, odmlčel se a pohledem hledal oporu u matky. Ta pozvedla obočí a nad jeho rozpačitostí jí pobavením zacukaly koutky. Otec si znovu odkašlal. „Je velmi pohledný. A není ti cizí. Je to vhodné spojení.“

Můj mozek ještě ani nestihl zareagovat na otcovu zmínku o pohlednosti a už se mi žaludek sevřel. Hrůza se mi rozlila tělem ve chvíli, kdy mi došlo, že vybrali právě toho, koho bych si sama zvolila až jako posledního.

„Přál jste si mě vidět, pane?“ zazněl od dveří do jídelny hlas kapitána Vitula.

Ne. Ne, ne, ne.

„Kapitáne,“ zvolal otec a pokynul mu. Ke své hrůze jsem viděla, jak ukazuje na prázdné místo vedle mě. „Pojďte, posadte se. Právě jsme Marině sdělovali tu šťastnou novinu.“

„Opravdu,“ řekl Vitulus a věnoval mi dlouhý, zkoumavý pohled. „Je mi ctí, že mě pro vás vybrali, princezno.“

„Určitě jí můžete říkat Marino, kapitáne,“ usmála se matka vlídně a kývla na mě tak okatě, až jsem téměř protočila panenky. Pokud čekala, že mu poděkuju za tuhle ušlechtilou

obět, bude zklamaná. „Vitulus se to dozvěděl dnes ráno, dráhá,“ dodala jako vysvětlení.

„Já...“, znovu jsem se pokusila nadechnout a najít slova. Chtěla jsem protestovat. Říct, že to nechci. Že nechci jeho. Že chci čas na to najít někoho, koho budu mít ráda.

Plíce se mi stáhly, srdce se rozbušilo a slova mi uvízla v hrdle.

„No tak, Marino,“ řekl otec s výrazem, který jasně naznačoval, že očekává zdvořilost. „Kde jsou tvoje způsoby?“

Polkla jsem a pořádně se podívala na Vitula jako na možného druhá. Ano, byl pohledný. Měl pevnou čelist, silnou postavu, byl nejzkušenějším bojovníkem na celém souostroví. Jako budoucí král a velitel představoval logickou volbu. Pocházel z vlivného rodu i klanu.

Z každého úhlu pohledu šlo o dokonalý sňatek.

Jenže já ho neměla ráda. Ani jako přítele. Nebyl krutý, ale ani laskavý, vtipný nebo vřelý. Nikdy mě nebral jako sobě rovnou. Věděla jsem přesně, co by ode mě jako od družky očekával. A při představě, že strávím zbytek života uvězněná v téhle kamenné pevnosti, mi ztuhla krev v žilách a pod kůží mi zasyčela panika.

„Marino,“ řekla matka tiše s obavou ve tváři. „Tvé budoucí štěstí je pro nás důležité. Kapitán Vitulus nás ujistil, že mu na tvém blahu záleží, že je to tak, kapitáne?“

Setkala jsem se s Vitulovým pohledem. Jeho oči byly stejně hnědé jako jeho kůže. Snažila jsem se, opravdu jsem se snažila mu dát šanci.

„Slibuju, že vás budu chránit, Marino,“ pronesl klidně. „A budu o vás pečovat. Vaše štěstí bude mým a vaše trápení rovněž. Doufám, že si časem vybudujeme přátelství.“

Snažila jsem se polknout. Dýchat. Uklidnit to šíleně bušící srdce.

„Marino?“ oslovila mě matka a sevřela mi ruku. „Jsi v pořádku, zlatíčko?“

Zalapala jsem po dechu. Sípota, který mi vyrazil z hrdla, byl hlasitější, než jsem čekala, a matka zpanikařila stejně jako já.

„Dýchej, Marino!“ vykřikla, vyskočila od stolu a přiběhla ke mně, zatímco se mi začalo zatmívat před očima.

„Neree, zavolej léčítele!“ poručila otci s autoritou, jakou obvykle používal on sám vůči svým bojovníkům. „Marino!“

Matně jsem vnímala, jak padám, jak bojuju o dech, jak mě někdo nese. Silné paže, široká hrud', horko proti mému promrzlému tělu a pak už nic.

„Do večera by měla být v pořádku, kapitáne,“ zaslechla jsem matčin hlas. Zněl zastřeně, vzdáleně, jako by mluvila z velké dálky. „Jistě by ji potěšilo, kdybyste ji pak přišel navštívit.“

„Samozřejmě,“ odpověděl Vitulus. Zasténala jsem. Až příliš živě jsem si vzpomněla, že se máme zasnoubit. Matka si to ale očividně vyložila jako snahu o komunikaci.

„Vrátím se při západu slunce,“ dodal Vitulus a pak jsem zaslechla klapnutí dveří a ucítila, jak se matka usadila na posteli vedle mě.

„Pořád mě děšíš,“ zamumlala, když mi odhrnula vlasy z obličeje. Pootevřela jsem jedno oko. Vypadala unaveně a ustaraně a vtiskla mi do dlaní šálek čaje.

„Jak se ti dýchá?“

„Stísněně,“ zašeptala jsem a snažila se v duchu vybavit vlny: uklidňující představu, která mě vždycky částečně stabilizovala. Čaj voněl po mátě, což jsem měla ráda, a po anýzu, který jsem nesnášela. „Ale je to trochu lepší.“

„Dobře,“ přikývla matka a počkala, až vdechne vůni a pak se opatrně napiju. Chuť nebyla nijak slavná, ale pomohla. „A teď, Marino,“ začala tichým hlasem, takovým, který používala vždy, když šlo o povinnost a čest. Zasténala jsem.

„Moje holčičko,“ zasmála se a pohládila mě po vlasech, načež mi vzala šálek z rukou. „Vím, že máš svobodného ducha. Jsi divoká jako moře zmítané bouří. Ale máš zodpovědnost. Povinnost, kterou musíš naplnit. Nemůžeš běhat po pobřeží a riskovat své zdraví, obzvlášť ve tvém stavu.“

„Já vím, maminko,“ zachraptěla jsem a znovu se zhluboka nadechla. Plíce pomalu povolovaly a já se opřela o polštáře, zatímco jsem potlačovala slzy frustrace a zklamání. Už mě unavovalo, jak mi pořád někdo říkal, že jsem slabá. Že mám jen povinnosti. Že mi je zakázáno, co chci *já*.

„Je krutý?“ zeptala se matka vážně a zadívala se na mě přísně. „Ten kapitán. Ublížíje služkám? Chová se nevhodně? Je hrubý? Protože pokud je skutečně tak nepřijatelný, můžeme najít někoho jiného.“

„Ne,“ povzdechla jsem si, protože jsem věděla, že to nepochopí. „Není to nic z toho. Jen...“ semkla jsem rty. „Nemiluju ho. Ani ho neznám. A vím, že to pro tebe a otce není dostatečný důvod, ale jestli mám s někým strávit zbytek života, a pokud mi moře dopřeje dlouhý život, mohou to být i staletí, chci ho mít alespoň *ráda*.“

„Když jsem poprvé potkala tvého otce,“ začala matka s příběhem, který jsem slyšela stokrát, „připadal mi hrozně nudný.“

„A pak jsi ho poznala blíž a ukázal ti jinou stránku. Vím,“ přerušila jsem ji a zamračila se. „Měla jsi štěstí.“

„Se štěstím to mělo pramálo společného, Marino,“ zasmála se a podala mi šálek znovu. Vzala jsem si ho a podívala se na ni přes perleťový okraj. „Pracovali jsme na tom.

Když jsme byli zasnoubení, dali jsme si tu práci, abychom se poznali. Abychom se zamilovali a zamilovaní zůstali. Vášen přišla až později.“

„Pochybuj, že Vitulus je něčeho takového schopen,“ pronesla jsem suše a vybavila si jeho nehybný obličej. Rozkašlala jsem se a málem vyčila horký čaj do postele.

Matka pohotově zachránila šálek a odložila ho vedle na stolek. „Ale ty toho schopná *jsi*, drahá,“ řekla, jemně mi položila dlaň na tvář a zadívala se na mě s nadějí, jakou mají jen matky plánující pro své dcery dokonalou budoucnost. „Ty ho to můžeš naučit. A on tě zase zklidní. Vyrovná tvé divočejší sklony.“

Protočila jsem oči v sloup, než se zvedla a naposledy mě pohladila po tváři. „Víš, jaké o tebe mám obavy, Marino,“ řekla něžně. „Velice mě uklidní, když budu vědět, že jsi chráněná a v bezpečí.“

Povzdechla jsem si a zabořila hlavu zpátky do polštářů. Selkie nemívaly sklony k přílišné romantice. Většina svazků byla domluvená a většina párů v nich našla štěstí. Občas se ale stalo, že se dva opravdu zamilovali, jako by je moře navzájem předurčilo. Tohle jsem vůči Vitulovi necítila. Ale možná jsem mu vlastně nikdy pořádnou šanci nedala.

„Zkusíš to?“ zeptala se matka, když přecházela ke dveřím. Přikývla jsem a pokusila se o úsměv. Vyšel z toho spíš bolestný škleb.

„To je moje holka,“ řekla s úsměvem a odešla.

Sereia vklouzla do pokoje jen chvíli po ní. Hluboce se poklonila, jak jí etiketa velela. Říkala jsem jí snad stokrát, že to dělat nemusí. Ale Sereia měla protokol ráda.

„Jak ti je?“ zeptala se, když si sedla na kraj postele.

„Ty už to víš, že jo?“ nadhodila jsem a zachytila záblesk v jejích očích, který jasně říkal, že praskne, pokud si o tom hned nepopovídáme.

„Moře chraň,“ vyhrkla a natočila se ke mně se zkříženýma nohama. „Vitulus! Ze všech možných mužů! I když je *opravdu* pohledný. Myslíš, že se mu líbíš?“

„Pochybuju, že má vůbec někoho rád,“ rozesmála jsem se, což mě vzápětí rozkašlalo. Ráda bych si lokla čaje, abych uklidnila plíce, ale bylo lepší počkat, až nebudou tak přecitlivělé.

„Matka chce, abych se ho pokusila poznat.“

„Když se nad tím zamyslíš, je to rozumná volba,“ řekla Sereia a zvažněla. „Je silný. Vyrovnaný.“

„Moře, ty a moje matka,“ povzdechla jsem si a položila šálek. „Co to máte s tou posedlostí silou a vyrovnaností?“

Sereia pokrčila rameny. „Každá dívka chce být opečovávaná,“ pravila věcně, jako by to bylo to jediné, po čem bych měla správně toužit. Kéž by to tak bylo, pomyslela jsem si. Kéž by mi opravdu stačilo jen tohle. Někdy jsem proklínala moře, že mě učinilo divokou a zvědavou, místo klidnou a přízpůsobivou.

Sereia naklonila hlavu a koutky rtů se jí zvedly v drobném úsměvu, jako by slyšela, co se mi honí hlavou. „Líbil by se ti víc, kdyby byl slabý a roztěkaný?“

Znovu jsem si povzdechla. Sereia by byla mnohem lepší princeznou než já. „Vzala by sis ho?“ zeptala jsem se tiše, skutečně zvědavá. „Kdyby sis nemohla vybrat?“

„Ano,“ odpověděla Sereia až příliš rychle.

Zadívala jsem se na ni. Její snědou plet lehce zalila červeň. „Moře chraň, Sereio! Jestli mezi vámi něco je...“

„Není,“ zarazila mě a jemně mi položila ruku na rameno. „Vitulus se na mě nikdy nedíval romantickým způsobem. Ale na tebe *ano*. Častokrát.“

Zamračila jsem se a snažila si vybavit jediný okamžik, kdy jsem v jeho pohledu zahlédla něco jiného než kritiku. Nic mě nenapadlo.

Sereia vstala, ruměnec jí zmizel z tváře a nahradil ho vě-
lý úsměv. Beze slov mi podala šálek čaje, ale naprosto jasné
mi dala najevo, abych se napila. „Když máš večer odpočívat,
stihnu skočit do vesnice pro ty karamelky, co máme rády,“
navrhla s důvěrným úšklebkem, jako by byl nákup karamel-
lek vrchol rebelie. „Přinesu ti nějaké, ano?“

Povzdechla jsem si. Přála jsem si jít s ní. Ostrovy byly po-
seté malými rybářskými vesnicemi u pobřeží a těmi země-
dělskými ve vnitrozemí. Pevnost, které jsme říkali sídlo, byla
jen jednou z několika královských držav. Většina teď slouži-
la pro vojenské posádky a nejbližší vesnice byla odsud více
než tři kilometry daleko.

Nikdy jsem nikam nesměla bez doprovodu. A kupovat
karamelky s obřím vojákem za zády rozhodně nemělo stej-
né kouzlo jako vyrazit jen se Sereiou.

„Mátový čaj, prosím,“ řekla jsem a stiskla jí ruku. Ušklíb-
la se nad mým výběrem a já se rozesmála, což mě rozkašlalo
tak prudce, až mi musela pomoci znovu usrknout čaje.

„Chceš, abych zůstala?“ zeptala se nejistě, když mě uklá-
dala zpátky na polštáře. „Můžu, víš.“

Zavrtěla jsem hlavou a povzdechla si. Čekala mě nevy-
hnutelná návštěva. „Má se tu stavět Vitulus. Jdi.“

„Tak ti přinesu dvojitou dávku máty,“ mrkla na mě. „Za
tvé utrpení.“

Vitulus dorazil krátce po jejím odchodu. Nesl čerstvý šá-
lek mého speciálního čaje a pohled na toho mohutného
muže s něžným perleťovým hrníčkem byl téměř komický.

Kvůli slibu, který jsem dala matce, jsem se musela poku-
sit ho poznat. Opravdu jsem se snažila. Ale byl to nejtrap-
nější rozhovor mého života.

Vitulus vypadal nervózně, že je se mnou sám, přestože se-
děl na dřevěné židli dost daleko od postele. Selkie nebyly

prudérní, takže nevyžadovaly garde, a já si jen v duchu povzddechla nad jeho neschopností se uvolnit.

Zkoušela jsem se ho ptát na zájmy, ale kromě tréninku žádné neměl. A já mu přece nemohla vykládat o své zakázané fascinaci sirénami. Ráda jsem četla, on nikoliv. Ráda jsem si hrála s tuleni na pláži, on ne.

Když už jsem to chtěla vzdát, promluvil velmi vážně: „Marino.“

„Ano?“ zeptala jsem se a snažila se vypadat zaujatě, a ne k smrti znuděně.

„Vím, že...“, odkašlal si a hledal slova. „Vím, že se mnou nechcete být zasnoubená.“

„Ach,“ vydechla jsem a pocítila úlevu i vinu zároveň. Nebylo to tajemství.

Přisunul si židli blíž k posteli, předklonil se a opřel se lokty o kolena. „Nejsme přátelé. Ale doufám, že mi dáte šanci. Myslím, že jste krásná. A laskavá. A velmi bych si přál, abychom spolu mohli být šťastní.“

„Ach,“ zopakovala jsem a tváře mi zrudly. V břiše se mi rozhořela nepatrná jiskřička. Nebyla to vášeň. Ale něco. Myslel si, že jsem krásná. To něco znamenalo.

„To bych si přála taky,“ odpověděla jsem. Spíš jsem si to přála, než abych tomu věřila. Možná, pokud to potěší rodiče a celé království, pak se na nás moře usměje.

Vitulus vzal moji ruku, váhavě a jemně. Měl silné ruce. Napadlo mě, jestli bych si přála, aby mě takhle držel i jinde, až budeme spojeni. V břiše mi cuklo.

„Vím, že máte svobodného ducha,“ řekl. „Slibuju, že vám dám tolik svobody, kolik to jen půjde.“

Ruku jsem mu prudce vytrhla. „Vy mi *dáte* svobodu?“ zopakovala jsem nevěřicně. Ten vřelý pocit v jediném okamžiku zhasl. „A jak přesně mi ji chcete *dát*?“

Vitulus se zamračil, jako by nechápal, co mě rozrušilo. „Budu vaším druhem,“ řekl pomalu. „Král. A vy budete má královna.“

„A já si budu dělat, co budu chtít,“ odpověděla jsem ledově. „S vaším požehnáním nebo bez něj.“

„Špatně jsem se vyjádřil,“ zamumlal. „Tak jsem to nemyslel.“

„Nejsem váš majetek,“ přerušila jsem ho, zlost mi bubla-
la v krvi. „Jestli má tohle mít vůbec nějakou šanci, musíte to
pochopit ze všeho nejdřív.“

Vitulus si povzdechl. Vypadal unaveně. Zklamaně. „Zdr-
žel jsem vás příliš dlouho,“ řekl, vstal a úplně ignoroval, co
jsem právě řekla. „Budu poctěn, když si se mnou zítra na
hostině zatancujete.“

„Na jaké hostině?“ zeptala jsem se zmateně. Netušila jsem,
že se něco chystá.

„Na oslavě našeho zasnoubení,“ odpověděl. „Přijedou
vůdci klanů. Moji rodiče...“ Odmlčel se. Jeho obava zůsta-
la nevyřešená. Nechtěl je zklamat tím, že bych snad nesou-
hlasila se svazkem.

Zasténala jsem a zakryla si rukama obličej. Všechno bylo
špatně a já neměla nejmenší tušení, jak to napravit.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Vitulus, okamžitě přiklekl
k posteli a stáhl mi ruce. „Mám zavolat léčitele?“

„Ne,“ zavrtěla jsem hlavou. „Jsem v pořádku. Jen jsem si
právě uvědomila, že jsme oba v pasti a vy to chcete zhruba
stejně tolik jako já.“

Vitulus se na mě podíval způsobem, kterému jsem nero-
zuměla. „Věřím, že časem to oba chtít budeme,“ řekl. „Já už
to tak cítím.“

Když jsem se mu zadívala do očí, znovu jsem vnímala
něco jako jiskru.

Takovou, která by možná, s trpělivostí, péčí a jemným vedením, mohla jednou vzplanout.

„Zkusím to,“ přikývla jsem. To bylo to jediné, co jsem mohla slíbit. Na malý, vzácný okamžik se mu v obličeji mihnul úsměv.

„I já to zkusím,“ řekl, políbil mi ruku a zvedl se. „Dobrou noc, Marino.“

Odešel bez dalšího slova či ohlédnutí. A já jsem se najednou cítila lapená ve vlastním těle. Chtěla jsem plavat. Cítit chlad oceánu, proměnit se, ponořit se. Hrát si s proudy. Navzdory strachu z utonutí, navzdory vědomí, že mě plíce jednoho dne zradí. Moře bylo tím jediným místem, kde jsem se cítila sama sebou. Skutečně svobodná.

Ale mezi mnou a mořem bylo pět set schodů. A jen při pomyšlení na ně se mi plíce sevřely.

A tak jsem místo toho zírala z okna na měsíc a snažila se představit si vlny, zatímco mě zvuk oceánu pomalu ukolébal ke spánku.